

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

derfor virket til, at jeg for min Del med endnu større Kraft maa hævde, at Dødsstraffen bør fjernes af Straffelovstillægget.

Det staar for mig — jeg taler her paa egne Vegne, men mange; mange Mennesker Landet over, heraf mange inden for mit Parti, er enige med mig, det faar jeg daglig Bevis for —, det staar for mig som en Skændsel, at vi, der ikke havde Dødsstraf i vor borgerlige Lovgivning, indførte den, efter at Krigen var forbi. Det er en Plet paa vor Ære.

En fuldbyrdet Dødsdom er en Ulykke for et Folk. Jeg tænker ikke saa meget paa Forbryderen og hans Familie og Paarørende som paa hele Samfundet. Den skaber Ondskab og Forraaelse. At danske Myndigheder har en Følelse heraf, kan man ogsaa se af den korte Meddelelse, som Justitsministeriet udsendte om Fuldbyrdelsen af den første Dødsdom; her staar intet om, hvorledes Henrettelsen fandt Sted. Man trykker sig ved at give fulde Oplysninger, da man frygter, at det vil virke forraaende; man har villet undgaa at skabe Sensation, derfor gaar man stille med Dørene. Som offentliggjort i udenlandske Blade var Bødlerne 8 maskerede Politifolk, der kom til Eksekutionsstedet i hver sin Bil og efter Henrettelsen atter førtes bort i 8 Biler. Hele Fremgangsmaaden er et Udtryk for, at man skammer sig.

Ved kongelig Anordning af 9. Oktober 1945 fastsættes det, at en Dødsdom skal udskydes, naar den dødsdømte er en svanger Kvinde eller en sindssyg Person eller en Person, der angribes af en heftig Sygdom. Den svangre Kvinde skal først føde sit Barn og saa skydes, den sindssyge skal først blive tilregnelig og saa skydes, den alvorligt syge skal først helbredes og derefter skydes.

I „Nationaltidende“ for den 18. December f. A. har en Medarbejder haft en Samtale med Professor Hurwitz og Departementschef Svendsen angaaende det af Justitsministeriet nedsatte Juristudvalg vedrørende Revision af Straffelovstillægget. Af denne Artikel fremgaar det, man kan regne med, at ca. 100 vil blive idømt Dødsstraf. Det drejer sig saaledes om 100 Personer, som man vil stille op ad en Mur og skyde. Den væsentligste Del af de Personer, der har begaaet de grove Forbrydelser, som skal medføre Dødsstraf, opgives at være Psykopater, og det anføres, at Dødsstraffen vilde være ret illusorisk, dersom Psykopater blev undtaget — det staar med fede Bogstaver som Overskrift. Konklusionen, som

Læseren skal drage, er altsaa den, at Psykopaterne, der idømmes Dødsstraf, skal skydes.

Jeg ser, at det ærede Medlem Hr. Mogens Fog ifølge „Ekstrabladet“ for den 9. Januar ligeledes har udtalt sig til Gunst herfor. Tankegangen er saa øjensynligt den, at Samfundet vil se Blod, og at man derfor ikke bør tage Hensyn til ved Idømmelse af Straf, om Forbryderen er normal eller ej, for saa vidt han paa Grund af sin sygelige Tilstand maa karakteriseres som Psykopat.

Ved et Vælgermøde, hvor jeg fremsatte mit Syn paa Dødsstraffen og dens Fuldbyrdelse, blev det af de ærede Medlemmer Hr. H. C. Hansen og Hr. Carsten Raft fremført, at det var ganske irrelevant at beskæftige sig med, hvorledes en Henrettelse skulde foregaa, naar man vilde tage Stilling til Dødsstraf. Det afgørende var ene, om disse Forbryderelementer skulde fjernes for evigt, og det var Talerne lige enige om at de skulde. Og Forsamlingen lod sig animere til at give dette sin varme Tilslutning, hvad der kun alt for let lader sig gøre; Menneskenes primitive Instinkter kræver Øje for Øje og Tand for Tand. Naturligvis bør man tænke Eksekveringen af Dødsstraf helt igennem til den bitre Ende og gøre sig dens forraaende Virkning klar, før man kræver en saadan Straf. Den ene af Talerne hævdede Dødsstraffens Berettigelse, gjorde sig bred og mandig, slog ud med højre Haand og sagde, at det kunde være meget smukt og kvindeligt, hvad den radikale Taler havde sagt, men der var visse Tider i en Nations Liv, hvor det var Manden, der maatte til. — Jeg misundte ham ikke hans Mandighed.

Det staar for mig som den vigtigste Opgave for os i Dag at genskabe Respekten for Menneskeliv, den Respekt, som saa sørgeligt har manglet i alle disse Krigens Aar. Det gør Samfundet ikke ved at tage Liv.

Den Form for Nationalisme, der giver sig Udtryk i Dødsstraf for de Forbrydelser, som Straffelovstillægget omhandler, har heldigvis ikke tidligere været kendt her i Landet, og vi bør ikke følge den Tendens til Raahed i Tiden, som kræver Henrettelser. Et er, at man *under* en Krig har en streng Retsforfølgning med Dødsstraf, et andet er *efter* en Krig. Vor militære Straffelov af 7. Maj 1937 indeholder da ogsaa den Bestemmelse, at Livsstraf, der ikke er fuldbyrdet ved Krigstilstandens Ophør, omsættes til Straf af Fængsel paa Livstid. Den Mentalitet, der har bevirket Dødsstraffens Genindførelse, er en Smitte fra Nazismens Terror; den aabenbarer, at Krigen ogsaa har forraaet os.

Der er her et Omraade, hvor vort lille